

[Udenrigsministeren.]

amerikanske tropper udrustet med de mest moderne våben samt betydelige fly- og flådestyrker. Endelig har Sydkorea, Australien og New Zealand sendt troppstyrker i et antal af tilsammen omkring 25.000 mand til Sydvietnam — et antal, der ventes fordoblet i nær fremtid.

Jeg synes, dette sidste er et forhold, som vi bør tage med i vore overvejelser, når vi vurderer Vietnamkrigen. Lande som Australien og New Zealand, der har ganske samme demokratiske traditioner og frihedsidealere som vi selv, og som har begivenhederne tæt inde på livet, har overvejet, hvilke konsekvenser det ville få for deres egen sikkerhed, hvis den kommunistiske ekspansion i Sydøstasien ikke standses i Vietnam, men får lov til at fortsætte i andre lande, og har i konsekvens af disse overvejelser truffet beslutning om at sende tropper til Vietnam.

Jeg skal ikke her opholde mig ved krigens rædsler i Vietnam, som vi takket være den amerikanske demokratiske indstilling til pressens frihed har fået et så grundigt billede af. Vi ved alle, at krig er grufuld; krigen i Vietnam adskiller sig i så henseende ikke fra andre krige, og som i andre krige begås der i Vietnam handlinger, som må virke oprørende på civiliserede mennesker. Disse vore følelser giver imidlertid intet bidrag til løsning af de problemer, vi står over for.

Siden den 7. februar 1965 har amerikanske og sydvietnamesiske fly — med en pause på 5 dage i maj 1965 og en 37 dages pause fra slutningen af december og i hele januar måned i år — angrebet mål i Nordvietnam. Under den sidste pause gav jeg her i tinget udtryk for ønsket om fortsat tilbageholdenhed på det militære område og lod disse udtalelser gentage i Det nordatlantiske Råd. Da De Forenede Staters regering i slutningen af januar i år meddelte os, at de så sig nødsaget til at genoptage angrebene, gav jeg over for den amerikanske regering og offentligt udtryk for min beklagelse af denne beslutning såvel som af, at tilbuddet om forhandlinger ikke var blevet modtaget fra nordvietnamesisk side.

Bombeangrebene på Nordvietnam må selvsagt give regeringen anledning til overvejelser. I det omfang angrebene tjener til at vanskeliggøre eller hindre den nordvietnamesiske infiltration og derved til at

mindske presset mod de amerikanske og sydvietnamesiske tropper, spiller militære overvejelser ind, som vi ikke har mulighed for at bedømme. For så vidt der imidlertid er tale om forsøg på at lægge et almindeligt pres på Nordvietnams regering, maner de erfaringer, der er gjort ved andre lejligheder med hensyn til de psykologiske virkninger af luftkrig på befolkningens kampmoral, til eftertanke. Dette synspunkt har vi fremhævet over for USA.

Hvorledes krigen i Vietnam vil udvikle sig, er det vanskeligt at udtale sig om. I takt med forøgelsen af Vietcongs og Nordvietnams tropper i Sydvietnam må vi regne med en opbygning af den amerikanske styrke. Kommer der ingen politisk løsning på konflikten, må vi befrygte, at kampene vil blive stadig hårdere, uden at noget vendepunkt er i sigte, og uden at der nås en definitiv militær afgørelse, for en sådan tror jeg ikke er mulig. Vi har ganske vist ikke i øjeblikket konkret grundlag for at befrygte, at krigen går i retning af en ukontrollabel udbredelse. Det synes, som om USA på den ene side og Nordvietnams allierede på den anden side nøje overvejer hvert skridt; men det er naturligvis med dyb bekymring, at regeringen følger udviklingen. I en sådan konflikt er der altid fare for, at begivenhederne tager magten fra menneskene.

Jeg sagde før, at jeg ikke anser en militær løsning af Vietnamkonflikten for mulig. Jeg anser det ligeledes for urealistisk at tænke sig, at en amerikansk tilbagetrækning kunne være acceptabel for USA, medmindre der forinden er skabt garantier for Sydvietnams adgang til frit at bestemme sin skæbne. Det er urealistisk at tro, at den amerikanske regering eller den brede amerikanske opinion ville acceptere denne mulighed.

Det er heller ikke rigtigt — som det ses hævdet i Nordvietnam og af og til også herhjemme — at en sådan ensidig tilbagetrækning ville være ensbetydende med den fuldstændige opfyldelse af Genèveaftalerne. En fordomsfri løsning af disse aftaler viser klart, at demarkationslinjen vel ikke er en nationalgrænse, men dog skal tjene til at spærre for bevægelser mellem nord og syd, indtil en genforening kan finde sted, og at der består pligter til neutralitet og ikke-indblanding på begge sider af linjen.